

Arrest

nr. 275 739 van 4 augustus 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraakse nationaliteit te zijn, enkel handelend als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarig kind X, op 31 mei 2022 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 25 april 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 15 juni 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 23 juni 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers verblijven reeds sedert 2015 in België en hebben al verschillende procedures doorlopen.

1.2. De minderjarige zoon van verzoekers, die in 2017 in België werd geboren, diende op 20 oktober 2021 samen met zijn broer een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) trof op 25 april 2022 een beslissing waarbij de in punt 1.2 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoekers werden hiervan op 2 mei 2022 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 20.10.2021 werd ingediend door :

A.(...), H.(...) H.(...) K.(...) (R.R.: (...))

nationaliteit: Irak

geboren te (...) op (...)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Vermits de onderhavige aanvraag werd ingediend in naam van het minderjarig kind, dient het minderjarig kind bijgevolg een eigen internationaal erkend paspoort, of een gelijkwaardige reistitel of een nationale identiteitskaart voor te leggen. De voorgelegde documenten, nl. identiteitskaarten van zijn ouders en hun Iraakse huwelijksakte, hebben geen betrekking op het minderjarig kind en kunnen dus niet aanvaard worden als geldige identiteitsbewijzen betreffende het minderjarig kind.

Betrokkene beroept zich op het feit dat hij in België geboren is. Echter, dit gegeven stelt hem niet vrij van de voorwaarde van het voorleggen van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of van een kopie van de nationale identiteitskaart.

Betrokkene legt tevens de bijlage 26qq voor van zijn moeder waarop hij vermeld staat. Echter, een bijlage 26qq kan niet aanvaard worden als een identiteitsdocument aangezien de omzendbrief van 21.06.2007 (punt II C 1-b) vermeldt dat het voorgelegde identiteitsbewijs een identiteitskaart, een internationaal erkend paspoort of een gelijkwaardige reistitel moet zijn..

De documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag is dus niet vervuld.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 3 van het Internationaal Verdrag voor de Rechten van het Kind (hierna: het IVRK), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoekers formuleren hun grieven als volgt:

“1. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt: "In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.”

In casu wordt verzoekers aanvraag onontvankelijk verklaard aangezien de gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde dat "De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch

van een geldige motivering die toelaat betrokkenen vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006."

Door de verzoekende partij wordt dit oordeel betwist.

2. In de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet van 20 oktober 2021 werd door de verzoekende partij genoteerd dat door hen de identiteitsdocumenten werden voorgebracht waarover zij konden beschikken (zie stuk 1 e.v., zoals gevoegd bij de aanvraag). Onder meer de bijlage 26quinquies van de moeder, van het gezin, waarop ook de minderjarige H.(...) is vermeld, werd voorgebracht.

Namens de minderjarige H.(...) (de jongste zoon van het gezin) werd in de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet aangegeven dat hij geboren werd te Bornem op (...) en hij steeds verblijvende is geweest bij het gezin. Dit kan worden vastgesteld op basis van het administratief dossier.

Door de verzoekende partij werd daarnaast verwezen naar de elementen in hun aanvraag tot internationale bescherming, zoals aangehaald door hun ouders. Door de verzoekende partij werd benadrukt dat zij in de onmogelijkheid zijn om terug te keren naar Irak en derhalve tot het bekomen van aanvullende identiteitsdocumenten. Zij beriepen zich derhalve op een vrijstelling.

3. Artikel 9bis Vreemdelingenwet vereist dat de betrokken vreemdeling, in casu de minderjarige H.(...), beschikt overeen "identiteitsdocument".

In artikel 9bis Vreemdelingenwet wordt niet nader toegelicht wat onder "identiteitsdocument" dient te worden begrepen.

Uit de ratio legis van de identiteitsvoorwaarde in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt dat het de bedoeling is dat minstens een document wordt voorgelegd dat met voldoende zekerheid de identiteit van een persoon aantoonst. Daaruit volgt dat, slechts wanneer de identiteit van de aanvrager voldoende onzeker is, de aanvraag enkel dan onontvankelijk kan worden verklaard.

Uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt tevens dat het de bedoeling van de wetgever is dat een vreemdeling, die een verblijfsaanvraag indient, overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zijn identiteit "aantoonst" (Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 12). De wetgever heeft aangegeven dat "een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel onontbeerlijk is" en dat bij gebreke aan een dergelijk document de identiteit onzeker is en bijgevolg de aanvraag om machtiging tot verblijf "niet anders dan onontvankelijk (kan) verklaard worden" (Parl.St., Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 33).

Het komt dus aan de betrokken vreemdeling toe om, in beginsel, bij zijn aanvraag een bewijsdocument te voegen dat voldoende zekerheid biedt omtrent zijn of haar identiteit.

Hieraan gaf de verzoekende partij gevolg. Door de verzoekende partij werd de bijlage 26quinquies overgemaakt van de moeder van de minderjarige H.(...) bij de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet en werd benadrukt dat, zoals blijkt uit het administratief dossier, de minderjarige H.(...) geboren werd in België (te Bornem) op 5 oktober 2017.

Verzoeker merkt op dat zijn identiteit niet ter discussie staat. Uit de verschillende documenten die verzoeker voorbrengt bij de aanvraag en gelet op de inhoud van het administratief dossier, kan worden afgeleid dat de identiteit van verzoeker duidelijk is.

De identiteit van verzoeker is hierdoor voldoende vaststaand en vaststelbaar, waardoor aan het doel van de voorziene voorwaarde in artikel 9bis Vreemdelingenwet is voldaan.

In de bestreden beslissing stelt de gemachtigde dan ook niet ter discussie dat verzoeker geboren werd in België, met name op 5 oktober 2017 te Bornem, en dat hij steeds in België heeft verbleven bij zijn ouders (optredende als wettelijke vertegenwoordigers) en zijn oudere broer.

Er wordt in de bestreden beslissing evenwel slechts gesteld door de gemachtigde dat dit gegeven verzoeker niet zou vrijstellen van de voorwaarde van het voorleggen van een kopie van een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel of van een kopie van de nationale identiteitskaart.

Hiermee miskent de gemachtigde dat voldaan werd aan de ratio legis van artikel 9bis Vreemdelingenwet. Door de verzoekende partij werd bovendien benadrukt in de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet dat zij in de onmogelijkheid zijn om terug te keren naar Irak en derhalve tot het bekomen van aanvullende identiteitsdocumenten. Zij beriepen zich derhalve op een vrijstelling (zie pagina 2 van de aanvraag tot machtiging van verblijf).

Door de gemachtigde wordt niet kenbaar gemotiveerd in de bestreden beslissing waarom deze verantwoording niet werd aanvaard. De ingeroepen verantwoording voor het bekomen van een vrijstelling van de documentaire voorwaarde van artikel 9bis Vreemdelingenwet, in zoverre niet voldaan zou zijn aan de ratio legis van artikel 9bis Vreemdelingenwet, werd niet kenbaar beoordeeld. Hierover ontbreekt elk motief in de bestreden beslissing.

De formele motiveringsverplichting wordt hierom op manifeste wijze geschonden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde,

zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

Een schending dringt zich hierom op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, in samenhang gelezen met artikel 9bis Vreemdelingenwet.

4. Door de verzoekende partij werd in de aanvraag tot machtiging van verblijf voorts expliciet gewezen op zijn privé- en gezinsleven, temeer gezien de minderjarige H.(...) sinds zijn geboorte in België woonachtig is, alhier is opgegroeid, in Kruibeke naar de kleuterklas gaat en hij alhier samenleeft met zijn ouders en oudere broer.

Verzoeker wees op deze primaire belangen in de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet, onder meer gelet op het bepaalde in artikel 8 EVRM en artikel 3 IVRK.

De verzoekende partij gaf in het bijzonder aan dat hij behoort tot een gezin (moeder en vader) met twee minderjarige kinderen. De moeder van het gezin is mevrouw A.(...) H.(...) S.(...) T.(...) G.(...), geboren op (...) te Karbala, hebbende de nationaliteit van Irak. De vader van het gezin is de heer A.(...) H.(...) K.(...) A.(...), geboren op (...) te Kerbela, hebbende de nationaliteit van Irak. Samen hebben zij twee minderjarige kinderen: A.(...) M.(...) H.(...) K.(...), geboren op (...) en A.(...) H.(...) H.(...) K.(...), geboren op (...). Het volledige gezin is samenwonend te (...).

Het gezin bood zich aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken na hun aankomst in België. Zij hadden de gelegenheid om hun verzoek tot internationale bescherming in te dienen nadat hij zich eerder hiertoe hadden aangemeld bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Nadat het gezin zich had aangemeld tot het indienen van een verzoek tot internationale bescherming bij de Dienst Vreemdelingenzaken, verzochten zij tot het verkrijgen van materiële hulp door Fedasil. Verzoekers zijn hiertoe niet zelf in staat. Het gezin werd opgevangen door Fedasil. Zij verblijven hierdoor sinds 25 september 2015 in een individuele opvangplaats te (...).

Het gezin stelde zich zeer open en participatief op. Zij voltooiden de cursus integratie, verdiepten zich in de Nederlandse taal, gingen op zoek naar een opleiding bij de VDAB, nemen deel aan tal van activiteiten en hielpen waar zij konden. Het gezin wordt geprezen voor hun inzet (zie de bijgebrachte getuigenverklaringen onder stukken 4 t.e.m. 9 bij de aanvraag; waaronder een getuigenverklaring van de burgemeester van Kruibeke).

De minderjarige kinderen van het gezin zijn schoolgaand in de directe nabijheid van hun opvangplaats.

De jongste telg van het gezin (H.(...) A.(...)) is geboren in België op 5 oktober 2017. Hij is sinds mei 2020 gestart in de kleuterklas van de Vrije Basisschool Sint-Jan Berchmans, gelegen te Zoete Moederstraat 30, 9150 Kruibeke (zie stuk 11 bij de aanvraag).

De oudste zoon van het gezin (M.(...) A.(...)) startte in 2015 in de kleuterklas, maar het bleek dat hij bijzondere noden had. Hij vloeiende daarom door naar het buitengewoon onderwijs na doorverwijzing (zie stuk 11 bij de aanvraag). Hij loopt actueel school te (...). Door de directeur van de school kon worden vastgesteld dat Mohamed de structuur op de school nodig heeft, net als de extra begeleiding (zie stuk 12 bij de aanvraag). De minderjarige M.(...) heeft derhalve bijzondere noden.

De vader van het gezin wordt in de nabijheid van zijn opvangplaats opgevolgd voor angst- en concentratieproblemen, net als terugkerende nachtmerries en slaapproblemen (posttraumatische klachten). Hij wordt opgevolgd door het CGO Waas en Dender vzw, gelegen te (...) (zie stuk 10 bij de aanvraag).

Verzoeker moet evenwel vaststellen dat met deze ingeroepen belangen kennelijk geen rekening werd gehouden door de gemachtigde in de gemaakte beoordeling.

De gemachtigde verwijst enkel naar de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde, zonder rekening te houden met bovenvermelde primaire belangen van de minderjarige, dewelke door hem werden ingeroepen bij de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

Hierdoor wordt artikel 9bis Vreemdelingenwet geschonden, evenals artikel 8 EVRM en artikel 3 IVRK.

Zelfs in het enkele geval alsnog zou blijken dat met deze belangen werd rekening gehouden, quod non, wijst de verzoekende partij erop dat in elk geval blijkt dat de formele motiveringsverplichting werd geschonden.

De bestreden beslissing schendt de formele motiveringsverplichting doordat, rekening houdende met bovenvermelde elementen, geen enkel concreet motief wordt vermeld in de bestreden beslissing waaruit blijkt dat de verwerende partij heeft rekening gehouden met de familiale situatie van verzoeker, zoals hierboven beschreven.

De formele motiveringsverplichting wordt hierom op manifeste wijze geschonden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

Een schending dringt zich hierom op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen."

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

2.3. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 9bis van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag. Deze wetbepaling luidt als volgt:

"§ 1 In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde.

Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

– de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;

– de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst.

(...)"

In de motivering van de bestreden beslissing wordt eveneens verwezen naar de bepalingen onder punt II.C.1.b) van de omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 (BS 4 juli 2007) (hierna: de omzendbrief van 21 juni 2007). In deze omzendbrief wordt uitgelegd wat als een identiteitsdocument kan worden beschouwd in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet:

"b) Identiteitsdocument of vrijstelling Het nieuwe artikel 9bis stelt als algemene regel dat de vreemdeling dient te beschikken over een identiteitsdocument. In dit verband kunnen enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart aanvaard worden. (5) Het is hierbij niet vereist dat deze documenten nog steeds geldig zijn. (...) Een kopie van het identiteitsdocument, of

de motivering waarom de betrokkene in voorkomend geval zou vrijgesteld zijn van deze verplichting, dient opgenomen te zijn in de verblijfsaanvraag.”

2.4. Blijkens het administratief dossier voegde de zoon van verzoekers bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in het Arabisch opgestelde afschriften van de Iraakse identiteitskaarten en de Iraakse huwelijksakte van zijn ouders toe en kopieën van de bijlagen 26*quinqies* van de ouders die van 9 september 2020 dateren (Bijlagen 1 en 2 bij de aanvraag om machtiging tot verblijf 20 oktober 2021 (identificatiegegevens en bijlagen 26*quinqies*)). In de aanvraag werd het volgende gesteld betreffende de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde:

“A. ONTVANKELIJKHEID: IDENTITEITSDOCUMENTEN EN BETALING RETRIBUTIE

1. De verzoekende partij diende een verzoek tot internationale bescherming in (stuk 2), waarbij door de ouders van de minderjarige kinderen de identiteitsdocumenten werden voorgebracht waarover zij beschikken. Hun identiteit staat niet ter discussie. De verzoekende partij voegt tevens een kopie van de identiteitsdocumenten waarover zij beschikken onder stuk 1. Zij benadrukken dat de jongste zoon van het gezin (H.(...) A.(...)) geboren werd te (...) en op 5 oktober 2017 en hij steeds verblijvende is geweest bij het gezin. Zij identiteit wordt bevestigd in het administratief dossier.

Door de verzoekende partij wordt verwezen naar de elementen in hun aanvraag tot internationale bescherming, zoals aangehaald door hun ouders. Zij zijn in de onmogelijkheid om terug te keren naar Irak en derhalve tot het bekomen van aanvullende identiteitsdocumenten.

Gelet op de leeftijd van beide minderjarige kinderen, dient geen bewijs te worden voorgebracht dat de retributie werd voldaan voor het indienen van zijn aanvraag op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet.”

2.5. Verzoekers betwisten thans de vaststelling niet dat “(d)e voorgelegde documenten, nl. identiteitskaarten van zijn ouders en hun Iraakse huwelijksakte, (...) geen betrekking (hebben) op het minderjarig kind en (...) dus niet aanvaard (kunnen) worden als geldige identiteitsbewijzen betreffende het minderjarig kind”. Verzoekers zijn evenwel van oordeel dat hun jongste zoon van de verplichting om een identiteitsbewijs aan te leveren is vrijgesteld omdat hij in België geboren is. Zij stellen ook dat zij verwezen hadden naar hun procedures inzake internationale bescherming waardoor zij in de onmogelijkheid verkeerden om naar Irak terug te keren en aanvullende identiteitsdocumenten te bekomen.

2.6. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt aangestipt, stelt het gegeven dat verzoekers’ zoon in België geboren is en hier steeds bij zijn ouders heeft verbleven hem niet vrij van de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde. De Raad merkt ook op dat verzoekers zich niet dienstig kunnen baseren op hun procedures inzake internationale bescherming aangezien de commissaris-generaal op 18 maart 2021 beslissingen trof waarbij de verzoeken om internationale bescherming van 9 september 2020 (bijlagen 26*quinqies*) niet-ontvankelijk werden verklaard. Bijgevolg kunnen deze procedures niet als vrijstellingsgrond worden aangewend.

Verzoekers stellen dat de identiteit van hun jongste zoon voldoende vaststaat en vaststelbaar is en niet ter discussie staat. In het kader van een regularisatie-aanvraag is een betrouwbaar bewijs van identiteit van de aanvrager cruciaal. Blijkens de parlementaire voorbereiding bij de wet van 15 september 2006, die artikel 9bis in de vreemdelingenwet invoerde, is een bewijs van identiteit onder de vorm zoals voorzien in de omzendbrief ‘onontbeerlijk’. Verzoekers tonen niet aan dat de beslissing een schending zou uitmaken van artikel 9bis van de vreemdelingenwet of niet deugdelijk zou zijn gemotiveerd.

2.7. In hun middel betogen verzoekers voorts dat bij het nemen van de beslissing geen rekening werd gehouden met hun privé- en gezinsleven in België in de zin van artikel 8 van het EVRM en met het hoger belang van de kinderen uit artikel 3 van het IVRK.

2.8. Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het IVRK betreft, dient erop te worden gewezen dat het IVRK België als verdragssluitende partij bindt, doch dat dit verdrag geen verplichting tot omzetting bevat en bijgevolg geen verticale directe werking heeft (zie RvS 12 augustus 2014, nr. 10.718 (c)).

2.9. Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale

veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, *Ciliz v. Nederland*, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, *Mungenzi v. Frankrijk*, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, *Tanda-Muzinga v. Frankrijk*, par. 68).

In weerwil van verzoekers' beweringen houdt artikel 8 van het EVRM geen bijzondere motiveringsplicht in (cf. RvS 28 november 2017, nr. 239.974). In hun middel tonen verzoekers niet aan dat artikel 8 van het EVRM, artikel 3 van het IVRK of artikel 9bis van de vreemdelingenwet zouden vereisen dat de gemachtigde van de staatssecretaris de argumenten die in de aanvraag werden ingeroepen moet onderzoeken indien de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde niet is vervuld.

Verzoekers maken bovendien niet aannemelijk dat de onontvankelijkheidsbeslissing een maatregel betreft die een invloed heeft op het privé- en gezinsleven van hun jongste zoon of het hoger belang van de minderjarige zou schaden. Verzoekers beklagen zich over het feit dat geen rekening werd gehouden met hun belangen, maar zij verduidelijken niet op welke wijze de bestreden akte deze belangen zou schaden. De Raad wijst er in dit verband op dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel omvat en geen invloed heeft op de actuele verblijfssituatie van verzoekers. Het al dan niet vervullen van de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde laat het huidige gezinsleven van verzoekers en het (hoger) belang van de minderjarige ongemoeid. Bijkomend stipt de Raad aan dat onderhavige beslissing, gelet op het gestelde in artikel 9bis, §2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet, niet belet dat de jongste zoon van verzoekers alsnog een nieuwe aanvraag zou indienen in het geval hij wél over de noodzakelijke identiteitsdocumenten beschikt.

2.10. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM, noch van artikel 3 van het IVRK en/of van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoekers tonen niet aan dat de bestreden beslissing niet zou steunen op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Er blijkt geen schending van de motiveringsplicht.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier augustus tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. SOETINCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

F. TAMBORIJN